

VREDESGEBED NIEUWE GROENMARKT, 3 JANUARI 1994

Een nieuw jaar ligt voor ons, anno domini 1994; het jaar des Heren 1994. Dit eerste vredesgebed is als het ware een gebed op de *drempel*. Het oude jaar gonst nog in ons hoofd, het nieuwe jaar is nog wat onwennig. De duistere vlekken en plekken van '93 zijn ons bekend, té bekend. Wat zal het nieuwe 1994 brengen? Wat zeggen we op de drempel? De ouverture van het Johannes-evangelie zet meteen heel raak in, het is een woord waar je eindeloos over kunt mijmeren, te weten de grote evangelische troost dat ... de duisternis het licht *niet* overwonnen heeft: de duisternis heeft het licht *niet overmeesterd* (vertaalt Oosterhuis). Het is het geheim van de kerstnacht, dat ons in de dagen rond epifanie nog volop bezig houdt. Want de schroevlekken op deze aarde, ze overheersen bijna ons beeld van de werkelijkheid. De dingen die we meemaken in deze stad, zoveel mensen aan de zelfkant, ons mensbeeld wordt er bijna door bepaald. Wordt het dan nooit anders?! Dat licht, hét Licht, de lichtmens Jezus is die echt wel in staat om al die duisternis op te ruimen? Ook de duisternis in onszelf, die donkere plekken in jou en mij die pijn doen en gaan opspelen op de gekste momenten. Weg ermee?

Het verrassende van het evangelie-verhaal, ook van die paar verzen uit Johannes, is denk ik dat het ons voortdurend op een ander been wil zetten. De duisternis wordt niet ontkend, bepaald niet, *maar ze wordt bekeken vanuit het Licht*.

Stel dat het in deze kerk pikkedonker is, en je steekt een kaars aan, en nog een, en nog een, dan verovert dat licht langzaamaan de duisternis. Dát is geboorte, levenslicht, met de bedoeling dat wij als we straks weggaan dat ook doen: om namelijk in wereld waarin we leven en de mensen die we ontmoeten te trekken in de lichtkring van de Eeuwige zelf. Dáár, precies dáár is leven te vinden ('in Hem was leven')

Want opeens keert het beeld radicaal om, opeens word ik onderbroken in mijn sombere gepeins, opeens is er die felle lichtflits in de kerstnacht, een dorenstruik in lichterlaaie. God die rakelings voorbij komt. Alle duistere plekken van de aarde, alle donkere gedoe in jouw en mijn hart, en wat knarst en knerpt daar niet!, dit alles wordt *ont-duisterd* in die grote steekvlam van de kerstnacht. Weg ermee, het kan niet, je verdrinkt in dit duister, je gaat er aan als je alleen dat zwarte gat, die diepe put ziet.

Het geloofs-verhaal van vanavond zegt dat al het duistere gepraat *niet* het laatste woord heeft. Dat licht van toen, ooit ver weg, al is het flets geworden; dat woord toen gesproken; al is het beduimeld in mensenmonden, *HET IS ER NOG*. Verstopt in ons midden, ondergedoken, maar meetrekkend in ons hart en onze menselijke geschiedenis. Wie wil kán het zien, ja zelfs ruiken, proeven ... En soms duikt het op, soms dient Christus zich weer aan, wordt geboren hier en nu.

Bij jou daar, jij die gelooft dat Christus woont in het binnenste van ons hart als een stille bron van levenslicht en leeftocht. Wordt geboren hier en nu. In Haarlem, in deze kerk, in het AanloopCentrum, in de nachtopvang voor dak- en thuislozen. Wordt geboren, a.u.b. we kunnen niet zonder je. En als ons gepraat en gepreek niet helpt, als onze vergaderingen en besprekingen ons gaan tegenstaan weet je wat we dan gaan doen? Ik weet het, dan gaan we zingen, vandaag hier, morgen overal. Hetzelfde wat in de kerstnacht gebeurde: *zingen*. Honderden gloria's tegen evenzovele kyries: glorie aan God in den Hoge.

Jurjen Beumer
2 januari 1994

Zingen is bidden op een hogere toon, toen en nu. Ach jij sombere, weet je dan nog niet dat zingen de beste remedie is; om het vol te houden, om niet te verzaken als onze stem nodig is. We wachten, we zingen, we bidden, en dan langzaam aan, actiever dan ooit, wordt het tot een lied dat nooit meer ophoudt. Vrede en alle goeds!